

GORDON KORMAN este un autor americano-canadian, născut la Montréal în 1963. A scris peste o sută de cărți pentru copii și adolescenți, iar vânzările au depășit 35 de milioane de exemplare.

A luat contact cu scrisul la vârsta de 12 ani, când, la ora de scriere creativă, profesorul le-a dat libertate totală, lăsându-i să-și aleagă orice subiect. Așa se face că, patru luni mai târziu, Gordon Korman scrisese deja prima lui carte, publicată ulterior cu titlul *This Can't Be Happening at Macdonald Hall*, când autorul era în primul an de liceu.

Alături de seria *Minți geniale*, printre cele mai cunoscute cărți scrise de el se numără *Anul ăsta merg la școală* și *Needucabilii*.

Cu o carieră literară de peste patruzeci de ani, Gordon Korman s-a aflat pe locul întâi în *The New York Times Best Seller List*.

Poate fi găsit online la www.gordonkorman.com.

GORDON KORMAN

ANUL ĂSTA MERG LA ȘCOALĂ

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

Așa că am aranjat să stai la o familie aproape de școala la care urmează să te duci.

Probabil că arătam foarte nefericit, pentru că ea a adăugat:

— O să-ți placă cei de-acolo, sincer.

A scos telefonul mobil din buzunarul costumului, l-a deschis și mi l-a întins.

— Ăăă – alo?

O voce a spus:

— Hei, bezmeticule, am auzit că te muți înapoi la noi. Am zâmbit cu gura până la urechi.

— Deci noua mea școală este...

Rain a zâmbit și ea.

— Mă gândesc că o mie o sută de copii o să fie foarte fericiți că te întorci.

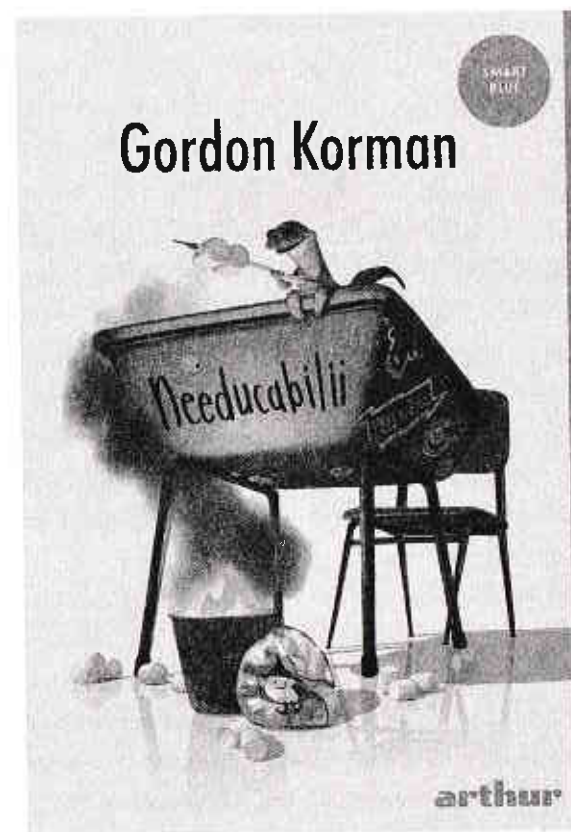
Eu deja știam cum îi cheamă pe toți.

CUPRINS

1: NUME: CAPRICORN ANDERSON	7
2: NUME: DOAMNA DONNELLY	14
3: NUME: ZACH POWERS	17
4: NUME: CAPRICORN ANDERSON	22
5: NUME: HUGH WINKLEMAN	30
6: NUME: NAOMI ERLANGER	36
7: NUME: DOAMNA DONNELLY	46
8: NUME: CAPRICORN ANDERSON	52
9: NUME: SOPHIE DONNELLY	58
10: NUME: NAOMI ERLANGER	66
11: NUME: HUGH WINKLEMAN	72
12: NUME: CAPRICORN ANDERSON	80
13: NUME: SOPHIE DONNELLY	87
14: NUME: CAPRICORN ANDERSON	91
15: NUME: HUGH WINKLEMAN	97
16: NUME: CAPRICORN ANDERSON	101

17: NUME: DOAMNA DONNELLY	109
18: NUME: HUGH WINKLEMAN	114
19: NUME: ZACH POWERS	120
20: NUME: CAPRICORN ANDERSON	127
21: NUME: DARRYL PENNYFIELD	133
22: NUME: CAPRICORN ANDERSON	144
23: NUME: DOMNUL KASIGI	150
24: NUME: NAOMI ERLANGER	157
25: NUME: ZACH POWERS	164
26: NUME: SOPHIE DONNELLY	170
27: NUME: CAPRICORN ANDERSON	177
28: NUME: DOAMNA DONNELLY	185
29: NUME: HUGH WINKLEMAN	188
30: NUME: ZACH POWERS	194
31: NUME: CAPRICORN ANDERSON	200

Descoperă și *Needucabilii*,
carte scrisă tot de Gordon Korman
Scrisă savuros și cu mult umor, „*Needucabilii*“ spune
povestea unor personaje neadaptate convențiilor
societății, care învață împreună să facă pace cu ei înșiși.

Citește în continuare câteva pagini pentru a afla
mai multe despre *Needucabilii*.

1

NUME: CAPRICORN ANDERSON

Aveam treisprezece ani când am văzut prima oară un polițist de-aproape. Mă aresta pentru conducere fără permis. La vremea aceea nici măcar nu știam ce e permisul de conducere. Nu-mi era prea clar nici ce înseamnă să fii arestat.

Dar pe urmă au urcat-o pe Rain pe o targă s-o ducă repede la radiografii. Prin urmare, abia dacă am băgat de seamă cătușele pe care polițistul mi le punea la încheieturile mâinilor.

— A cui e camioneta asta?

— A comunității, i-am spus eu.

El a notat ceva într-un carnet cu spirală.

— Care comunitate? Clubul de golf? Complexul rezidențial?

— Ferma Garland.

El s-a încruntat.

— N-am auzit niciodată de ea.

Rain ar fi fost încântată. Exact ăsta era rolul comunității – să ne permită să scăpăm de cursa de șobolani flămânzi după bani a societății moderne. Dacă lumea nu știa de noi, nu ne putea găsi și astfel puteam trăi în pace.

— E ferma unei comunități alternative, i-am explicat eu.

Polițistul s-a uitat lung la mine.

— Alternativă... adică *de hipioți*?

— Rain chiar a fost hipiotă pe vremuri, prin anii șaizeci. Atunci trăiau la Garland paisprezece familii. Acum nu mai suntem decât ea și cu mine.

Am încercat să-mi croiesc drum spre punctul de îngrijire.

— Vreau să mă asigur că e bine.

Polițistul a fost de neclintit.

— Cine-i Rain? Conform cardului de asigurări sociale, pacienta se numește Rachel Esther Rosenblatt.

— O cheamă Rain și e bunica mea, am zis înțepat. A căzut din copac.

El s-a uitat la notițe.

— Ce căuta într-un copac o femeie de șaizeci și șapte de ani?

— Culegea prune, am răspuns eu pe un ton defensiv. A alunecat.

— Iar tu ai dus-o cu mașina. La treisprezece ani.

— Conduc tot timpul, l-am informat eu. M-a învățat Rain când aveam opt ani.

Deasupra buzei lui de sus au apărut broboane de sudoare.

— Nu te-ai gândit deloc să suni la 911?

M-am uitat nedumerit la el.

— Ce-i nouă-unu-unu?

— Numărul de urgență! La care dai telefon!

I-am spus adevărul.

— Am vorbit la telefon doar de vreo două ori. În oraș. Noi n-avem telefon.

El s-a uitat la mine un timp care mi s-a părut o veșnicie.

— Cum te cheamă, băiete?

— Cap. Prescurtare de la Capricorn.

Mi-a desfăcut cătușele. Eram dez-arestat.

Cum putea un adolescent viguros s-o lase pe bunica lui să se urce într-un prun? Simplu. În acel moment nu era bunica. Era profesoara mea.

Mă școlea acasă. Așa era legea. Chiar și într-o fermă micuță ca a noastră, trebuia să faci școală. Niciun autobuz școlar nu urca vreodată drumul de pământ șerpuit și plin de hârtoape care ducea la Garland. Iar transportul nu era singura problemă. Chiar dacă ar fi ajuns la noi o autostradă cu opt benzi, Rain tot m-ar fi școlit ea însăși. Voiam să ne ferim de standardele scăzute și de otrava culturală a unei lumi care-și pierduse calea.

Iată ce făceam când a căzut Rain – toceam vocabularul. Mare parte din lista de cuvinte provenea din programa de clasa a opta a școlilor de stat: *barometru, decagon, perpendicular...*

Îmi dădeam seama imediat ce cuvinte adăugase Rain: *nonviolentă, budism zen, psihedelic...*

Microprocesor? M-am încruntat spre hârtia de pe masa de lemn nevopsit. Cuvântul era de la Rain sau de la stat? Nu-l mai auzisem niciodată.

Am ieșit din casă, cu grijă să nu-mi deranjez proiectul la științe – pendulul lui Foucault suspendat de acoperișul verandei. Examinatorul de la departamentul pentru educație îl considera suficient de bun ca să participe la târgul regional de științe. Păcat că noi nu credeam în competiții – în toată importanța care li se dădea trofeelor și medaliilor, în simbolurile sclipitoare ale unui suflet gol. În orice caz, Rain spunea că totul nu era decât un truc care să mă atragă spre școala obișnuită.

— Dacă proiectul tău e excelent, asta dovedește cât se poate de clar că primești o educație excelentă chiar aici, cu mine – asta fusese raționamentul ei.

Am văzut-o în copac, întinzând mâna să apuce o prună.

— Rain, nu înțeleg un cuv..., am strigat eu.

Atunci s-a întâmplat. În clipa asta stătea pe creangă, în clipa următoare era jos pe pământ. Nici măcar nu-mi amintesc s-o fi văzut căzând. Doar un strigăt slab urmat de-o bufnitură.

— Aaah!

Buf.

— Rain!

Zăcea pe-o parte printre prunele împrăștiate, iar eu am dat fuga spre ea. Era foarte palidă la față. Nu se mișca.

Mă speriasem cumplit de tare. Rain era totul pentru mine – îmi era profesoară, familie, întregul univers. Garland însemna o comunitate, dar comunitatea eram noi – noi doi!

M-am lăsat în genunchi lângă ea.

— Rain – ești bine? Te rog, fii bine.

I s-au zbatut pleoapele și a deschis ochii, uitându-se la mine. A încercat să zâmbească, dar durerea i-a transformat expresia într-o grimasă.

— Cap..., a început ea slab.

Am sărit în picioare.

— Mă duc după Doc Cafferty!

Doc Cafferty locuia la câțiva kilometri. În realitate, era veterinar. Dar se obișnuise să trateze și oameni, pentru că avea șase copii. Îmi cususe o rană când aveam opt ani.

Rain m-a prins de braț cu mâna ei tremurătoare.

— De data asta ne trebuie un doctor adevărat. Un doctor de oameni.

M-am uitat la ea de parcă vorbea într-o limbă străină. Doc Cafferty satisfăcuse toate nevoile medicale din Garland de când țineam eu minte.

Ea a spus mai rar:

— Trebuie să mă duci la spital.

Rain spunea întotdeauna că furia strică echilibrul interior al unei persoane. Că atunci când strigi la cineva, te ataci pe tine însuși mai mult decât pe cel la care strigi.

Căderea din copac o făcuse probabil să uite asta. De-oarece atunci când asistentele m-au lăsat în cele din urmă s-o văd, striga la doctor cât putea de tare:

— *Nu pot face opt săptămâni de recuperare! Nu pot face nici opt zile!*

— N-ai de ales, a zis neimpresionat doctorul. Ai un șold rupt. Trebuie fixat. Pe urmă ai nevoie de fizioterapie intensă. E un proces de durată și nu poți să-l treci cu vederea numai din cauză că nu se potrivește cu planurile tale.

— Nu mă ascuți! a țipat Rain. Eu am grijă de nepotul meu. Sunt singura care are grijă de el!

— Dar unde sunt părinții lui? a întrebat doctorul.

Ea a clătinat din cap.

— Au murit de mult. De malarie. Erau cu Corpul Păcii în Namibia. Și-au dat viața pentru crezul lor.

Asta sună mai rău decât e de fapt. Eu nu mi-am cunoscut părinții, îi știu doar din fotografii vechi. Au plecat când eram mic. În plus, conform regulii care domnea în Garland pe vremea aceea, aparțineam toți tuturor, nu contau legăturile de sânge. Am doar câteva amintiri vagi despre ceilalți oameni care trăiau în comunitate când eram eu mic. N-aș putea spune dacă erau părinții mei sau nu. În orice caz, e imposibil să-ți lipsească ceva ce n-ai avut vreodată.

M-am dus repede lângă patul bunicii.

— Te simți bine? Ți-au fixat piciorul?

Ea m-a privit grav.

— Avem o problemă, Cap. Și tu știi ce facem cu problemele.

— Vorbim despre ele, ne gândim la ele și le rezolvăm, am zis eu pregătit.

Așa mergeau lucrurile încă de la înființarea comunității Garland, în 1967, cu mult înainte să mă fi născut. Acum, când rămăseserăm doar noi doi, Rain continua să-mi dea drept de vot complet. Nu mă trata niciodată ca pe un copil.

Doctorul devenea nerăbdător.

— Verșori nu aveți? Sau poate vreun prieten mai apropiat la școală?

— Sunt școlit acasă, l-am anunțat eu.

Doctorul a oftat.

— Doamnă Rosenblatt...

— Nu mi s-a mai spus așa de decenii. Poți să-mi zici Rain.

— Bine. Rain. Te internez acum. Te operăm mâine-dimineață. Anunț serviciile sociale să vedem ce putem aranja pentru nepotul tău.

În acel moment am început să mă îngrijorez în legătură cu ce se va întâmpla cu mine.